

ESZTERGOMI UJSÁG

VEGYES TARTALMU HETILAP.

A HELYBELI LÖVÖLDE ÉS TÖBB INTÉZETNEK VALAMINT A BARSÍ
GAZDASÁGI EGYLETNEK KÖZLÖNYE.

Megjelenik e lap minden héten egy-
szer; vasárnaponkint.

Szerkesztői szállás Buda-utcán
Palkovics Ignác-féle 495-ik sz. a. ház-
ban hová a kéziratok s előfizetési
pénzek küldendők.

KIADÓ, TULAJDONOS S FELELŐS
SZERKESZTŐ:

SÁNTHA IGNÁCZ.

21. SZ.

Előfizetési feltételek:

Félévre 3 ft — kr. o. é.
Negyedévre . . . 1 „ 50 „ „ „
Egy hóra — „ 50 „ „ „

Egyes szám 15 kr. o. é.

Hirdetmények a legutányosabb áron
vételnek föl.

Az esztergomi szőlőművelés és pinczekezelés. *)

(Folytatás.)

Nem tudjuk ugyan, mily körülmények vétet-
nek tekintetbe a szőlőcsészők fölfogadásánál, mind-
azonáltal gondoljuk, miszerint addig, míg egy fő-
kéletes hegyrendtartás életbe lép, a csészők al-
kalmazásánál a következőkre kellene figyelni:

1. Minden csészét fel kellene esküdtetni arra,
hogy a fölügyelete alatt álló szőlőterén sem ő ál-
tala sem pedig más által lopás vagy kár okoztatni
nem fog.

2. Egyedül oly egyének alkalmaztassanak e
fontos szolgálatra, kik biztosítást nyújtani, vagy
kezeszt állítani képesek.

3. A csészének ne legyen szabad a fölügyelete
alatt álló téren szőlőkertetet birni; nehogy alkalom
adassék gyanura, miszerint saját neje, vagy gyer-
mekei az élelem szokásos kihordása alkalmával a
gyümölcsöt vagy szőlőt talán másnak szőlőkertjé-
ből hordják haza.

A csészének kötelessége volna:

1. Arra ügyelni, miszerint a vinczellérek föl-
ügyelete alatt álló munkások szorgalmasan és ak-
kép dolgozzanak, amint azt a rend és kötelességek
kívánja; és ha a csészérendetlen munkát tapasztal-
na, azon esetben nemcsak jogában, hanem szo-
ros kötelességében állandana az illető vinczellért
azonnal felelőstégre vonni, és hanyagságát az ille-
tő szőlőtulajdonosnak feljelenteni.

*) A multkori szőlőszeti cikkünkbe véletlenül oly hiba csu-
szott be, mely az értelmet zavarja t. i. a 156. lap első hasáb 22-ik sor
e helyett: „hogy mindegyik a red bizott kerületet áttekinteni képes ne
legyen“ olv. „hogy mindegyik a red bizott kerületet áttekinteni ké-
pes legyen“. Valamint ugyanazon lap második hasáb 23. sor e he-
lyett „természetes okai vannak“ olv. „természetes okai annak.“

2. Napkeltekor kellene sipjával jelt adnia
hogy minden napszamos a munkához fogjon; és ha
valamely vinczellér munkásaival későbbben kezdené
a munkát, akkor kötelessége volna a pásztornak,
e hanyag vinczellér nevét valamint az elmulasztott
időt is egy kis jegyzőkönyvecskebe, melyet min-
dég magánál tartani köteleztetnék, följegyezni, és
a tulajdonosnak idején följelenteni. Reggel 8 óra-
kor sipjával jelt kellene adnia reggelizésre, fél 9-kor
munkára; 12 órakor ebédre, 1-kor munkára; a
nyári hónapokban 4 órakor ozsonnához, fél 5-kor
ismét a munkára. Végre napnyugatkor jelt adna a
hazamenetelre.

3. Nyári hónapokban, főképp midőn a gyü-
mölcsök érni kezdenek, minden munkást ki a ki-
tűzött helyre eltérő utakon jutni, vagy bár kit, ki
a járáskelésre ki nem jelelt utakony vagy baraz-
dákony szőjéjébe menni iparkodnék, visszautasítani,
és és daczos ellenállás esetében a kapitányi hiva-
talhoz vagy elkísérni, vagy nevét följelenteni kötelez-
tetnék.

4. Minden vadászt a szőlőhegyen letartóztatni
bevezetni, vadászkutyáját, vagy bár mily kutyát
agyonlőni kötelességében állandó.

5. Szoros kötelessége volna a pásztornak fő-
leg kikeletkor arra figyelni, miszerint a gyümölcsfák
minden szőlőbirtokos által a hernyóktól megtisz-
títtassanak; nehogy egyiknek hanyagsága által a
gyümölcsfák hajtásai a féreg által elpusztíttatván,
a szomszédnak is kár okoztassék.

(Folytatjuk.)

K . . n.

TÁRCSA.

Drágffy Lóra.

Történeti beszély.

Írta: Vatai Gyula.

(Vége.)

II.

Több hóval előbbi elbeszélésünk után minden, honát igen szerető szív rémülettel telt el Soliman közeledtének hírére, aki kétszáz ezer harcossal hagyá el fővárosának megunt falait, s égett látni a gögös padischah, mint győzendik le dicső vágyó seregei az ellenállást megkísérlő giaurok merész hadseregét, s diadalmasan mint ütendi föl majd pogány trónját Buda, Bécs fényes, büszke királyi palotáiban, honnan a félhold tündöklő acéljáról visszaverődött napsugár hirdetendi a meghódított nemzeteknek a rabszolgaság ígét . . . Már Nándor alá ért a gögös hódító, melyet alig védelmezett néhány száz zsoldos, kik készebbeknek mutatkoztak inkább rabszolgaként sinlődni, semhogy a vár védelmében dicsőségesen esni el . . . Alig egy hét alatt a várat Soliman kezeibe játszották gyáva, hitszegő kapitányai — miután az ármányos zultán az őrség bántatlan kivonulását ígérte meg.

De meglakolt a hitszegő zsoldos sereg; mert alig hagyá el a vár kapuit, a gögös török had kezeiben érezvén azt, megfélemedezett adott szaváról, egyedüli vad vágyait törekedvén kielégíteni, hátulról már is megrohanva látták magukat a ravasz Soliman parancsa folytán, a ki meghagyta, hogy egytől egyig gyilkolják le a hitszegő hadat . . .

Ugy is történt, alig menekült meg néhány hirmondó, hogy értesitse a nemzetet a fenyegető veszély nagyságáról s rázza fel egyhangu télenységéből, megmentendő a pogány dulásaitól a drágán szerzett hazát . . .

A veszély nagysága nem egyesítette a magyart, a pártoskodás szelleme most sem hagyá el.

Alig néhány ezer fegyveres gyülekezett az egykor barát, most érsekből fővezérré lett Tomory Pál zászlói alá.

Tolnán gyülekezett a csekély, de lelkes magyar had, alig haladta meg a 22 ezeret, míg a török 200 ezeret számlált, de lelkesedésben sokkal fölülmulta azt . . .

A király épen hadi szemlét tartott . . . a megnyerő modor, vidám, bár nem fellegtelen arcvonások, a kellemes társalgás, melylyel minden bajnokhoz egy egy vigasztaló szót intézett, fölvidámiták a hősök sziveit s főleg a fővezér Tomory bátorító szavai a lelkesültséget leirhatlanná tevék.

Nem egyszer hangzott meg a 22 ezer ajakról — éljen a király! — s a harczedzett bajnokok öröm-ujjongva oszoltak szét az adott jelre. A fővezérek a király sátorában gyültek össze, meghatá-

rozandók az elmenetel napját s tanácsot tartandók a további teendők felől.

Történetünk további fejlődésére előzményül ennyit előrebocsátani elégségesnek gondolva, térjünk tüzetesebben fölvevő tárgyunkra.

Tolna szélső házai egyikének ablakából gyönyörű női alak tekintgetett ki a néptelen utczába, a szomorú vonások kimondhatlan bája, az égő kék szemek varázstekintetek mintha ismerősök volnának előttünk . . .

Mellette legszebb korában diszlő amazoni alak teljes gyászban, sötét, fénylő szemekkel, melyekben a világróli lemondás annyi nyugalom és önelhatározással találkoztak . . .

Perényi Imre nádor özvegye — mert ő volt ez utóbbi — eljött a távol Bodrog melől, keblére ölelendő talán utoljára, forrón szeretett fiát Ferenczet, a fiatal váradi püspököt . . . A nemes matróna, kinek szivét elég fájdalom tépte s önmagának is szüksége vala vigasztalásra a szeretett őszinte szavait rebegé a mellette ülő bájos Drágffy Lórának; de a fiatal hölgy szivében a jövő veszteség sejtelme, mint két élű fullánk, mérges sebet ejtett, melyen Perényiné magasztos szavai is csak keveset enyhítettek . . .

Lóra mélyen szenvedett s mintha látnoki szemével belátta a közel jövőbe . . . előre sejténé ama veszteséget, mely tőle mennyországát s rövid ideig tartó boldogságát rabolandja el . . . mely a gyermekkori ábrándok teljesülésének végső reményétől fosztja meg vajudó kebelét, hogy ne maradjon számára e földön más, mint nélkülözés, égő fájdalom, pokoli kín, mely utolsó leheletével hagyandja el a megroncsolt porhüvelyt . . . elvetett magától minden vigasztalást, szivéből kizárt minden más érzelmet, egyedül boldogtalan szerelme végső lobogását táplálta a már megholtak tartott kedves számára.

— Jer Lórá, te kis busongó gerle — szakítá meg a néma csendet Perényiné — menjünk a kertbe . . . az üde alkonyi lég, a virágillat jótékonyan fognak hatni szomorú szívgodalmainkra, melyek sejtések csupán, de könnyen valóvá válhatnak. —

— Én már is úgy tekintem, mint valót! — rebegé levert csüggeteg hangon a szép Drágffy hölgy. —

— De a reményt csak nem veted el magadtól kedvesem? — mondá kérdőleg a nemes matróna — azt tenni nem illik, de nem is szabad.

—
— Igen! reménylek még kedves néném — reményem azonban megtört, halvány az, mintha sirtől kelt volna ki.

— Ez lásd kedvesem a képzelődés játéka, fiatal vagy még, korod sajátja a jövőt már mint

megtörténttet állítani maga elé a heves csapongó képzelet segítségével.

— Ó bár maradna képzelet, melynek beteljesülését a kedvező jövő hazudtolná meg — felelé Lora. —

— Reménylem — mondá Perényiné oly hangon, mely a meggyőződés tolmácsa szokott lenni — szeretetünk, mint védszellem örökösök majd fölöttük, s nem engedi, hogy a halálhozó ellenséges golyó szívük mélyébe merüljön.

— Igazad van kedves néném! — sietett megjegyezni Lóra — szerelmünk mint talizmán bántatlanokká teendi őket; ezen eszme megnyugtató engem is, előbbi aggodalmaimat e gondolatnál oszlatani érzem. De előbb a kertbe menetelre hívtál föl, én szívesen követlek. Ugy látszik azonban — tevé hozzá a bájos lány — beszélgetésünk alatt megtelekezettél róla. —

És a két hölgy a másik pillanatban már a tágas kert lombosátora alatt vidám csevegés közt időzött a lenyugvó nap bucsuzó sugarai a megaranyozott lombozaton átrezgve tulvilágivá tévé a két hölgy nyugodt arcvonásait, melyekről a bánatnak végső árnyazatát is lemosolygá a bibor fény, s az utolsó sugár egyedül örömet s belnyugalmat hagyott rajtuk.

Csevegéseiket közeledő léptek zavarák meg, s míg gondolataiknak új irányt, beszélgetésüknek más fordulatot adkattak volna, már ott állott előttük Drágffy János, Perényiné fia Ferencz, Lóra kedvese Lórándffy Dezső . . .

— Jó hogy együtt találalak leányommal nemes hölgy — mondá Drágffy megnyerő hangnyomattal — holnap már elhagyjuk Tolnát és Mohács felé fglytatjuk utunkat, ti nem jöhettek velünk, hanem maradjatok itt, és várjátok be a csata kimeneteletét. Leányomat ismét anyai gondoskodásodba ajánlom. Ne adja a sors de ha én és jegyese, mindketten a csatatéren esuénk el, vedd magadhoz örökösödél fölötted, s ne engedd, hogy a szenvedés eszerény liliomot elhervassza legszebb tavasz korában . . . Te pedig lányom tiszteljed e nemes hölgyben anyádat, függj szeretettel, bizalommal rajta, s e kölcsönös szeretet talán enyhítend fájdalmaitokon. Most pedig minthogy királyom parancsa szerint sátorában megjelenni tartozom — rebegé elérzékenyülve a hős férfiú — fogadjátok bucsuszavaimat. Áldjon meg az ég nemes amazon — s hevesen szorítá meg a hölgy kezét téged pedig lányom — folytatá a zokogó Lóránt keblére ölelve — az ég oltalmába ajánlak. — Itt elakadt a hős szava, megindulása erőt vón rajta és zokogott gyermekként, lányát görcsösen átölelve tartá, de majd erőt vón elérzékenyülésén és egy forró csókot nyomva lánya kipirult homlokára, s néhány alig érthető szót susogva a másik két lovagnak, gyorsan elrohant.

— Atyám! kedves atyám — kiáltá a még egyre zokogó lány, összekulcsolt kezeit a távozó felé nyujtva kitalán utoljára láttalak élve, szavaid,

a vigasztaló szavak, csókod a forró, égő atyai csók, tekinteted, mind, mind utolsó voltok. —

— Kedves Lóránt végy erőt megindulásodon — vigasztalá Dezső s a fű pázsitra tiltetve kedvesét mellette foglalt helyet — mi eltávozunk ugyan, de szerelmünk veletek marad. Lásd mily dicső a hazáért küzdeni és szemben a legnagyobb vésszel sem szabad visszarettenni attól, ha a szóban forgó ügy a hon sorsát érdeklí. . . Te jó honleány vagy, kinek távolról sem illik atyját és jegyesét visszatartani könyeivel, mert félted őket a bajnoki haláltól. Nem dicsőbb-e, ha majd diadalmasan térendünk vissza körötökbe és boldogan közelítünk az oltár szent számolyához, hogy ott az egyesítő áldást fogadjuk. Szégyen pirral állnék oldalad mellett, s a világ gyávának nevezne, ha visszalépnénk a hon védelmétől. —

— Igen Dezsőm ti nektek nem szabad elmaradni, inkább eltúrném a halált, sem hogy a világ azt susogná, Drágffy Lóránt gyáva jegyese van.

— S én eltagadnám, hogy van fiam — szólt lelkesülve Perényiné — ha egy Perényi tudna oly kishitű lenni, és akarva kivonná magát a lovagiaság kötelmei alól.

— A Perényi névre fiad ily szennyet nem hozand — válaszolá az ifju várad püspök. —

— A férfiak kötelme küzdeni — folytatá a nemes amazon — a hölgyeké pedig bolgogítani; menj fiam és töltsd be ebbeli parancsom, s ha viszatérsz, anyád elégedve vár keblére.

— Te is kövesd őt jegyese — rebegé erőt véve megindulásán a Drágffy hölgy — s ha viszatérsz arád kezében babérral, keblében szerelemmel fogad.

A két lovag diadalittasan távozott, a két hölgy örömmézzettel nézett utánnuk, míg végre a ház kanyarulata elfedte őket . . .

Sokáig ült ott a két hölgy, némán, szótlánul, mindegyik saját gondolataival volt elfoglalva . . . A tiszta égiven a miriad csillag világ oly tündöklő fényvel ragyogott, az esti gyenge szellő pazarul telve volt virágillattal, a halvány hold méltóságosan ballagott utján . . . a messze távolban szomorú pásztorfürulya oly megható, érzékeny dallban tolmácsolta gazdája szívézelmeit, s bele vegyülve a tábori zajba, oly meglepő ellentétet képezett.

A két hölgy szótlánul oda hagyá ülését és lassu léptekkel távozott a kertből.

Mintegy másfél héttel a történetek után belépve a bus emlékü Mohács megkimélt házai egyikébe, közel a helység széléhez, a hóféhér párnák közt halvány szelid beteget pillantunk meg, a bádgyadt szemek tört fénye, a fonnyadó arcvonások, az izgatott kebel szokatlan gyors hullámzása láthatóvá teszik a beteg kinait s ama veszélyes kórok egyi-

két árulják el, melyek nem annyira a testben, mint inkább a lélekben bírják létezésük okait . . .

Megtörtént a mohácsi ütközet, ama végzetes nap, mely történetünkben örökké véres betűkkel leendő följegyezve . . . az ur elfordítá magasztos arcát a nemzettől s reá sujtá haragos villámát, s a mohácsi mező nemzetünk legnagyobb sirjává lön, . . . maga az ifju király a Csele patakban fult s alig néhány hirmondó maradt életben, hogy a nemzetel tudassa a veszteség nagyságát és ama közel veszélyt, mely a pogány részéről fenyegeti . . . Hét főpap köztük a fővezér Tomory Pál, tizennégy főur, köztök az ország zászlósa a beteg Lóra atyja, Drágffy János, Perényi Ilona a dicső honleány fia Ferencz, a fiatal váradi püspök, Lóránffy Dezső az ifju bajnok Drágffy Lóra jegyese és velük mintegy huszezer lön e nap áldozatává

A honszeretet, s a nemes részvét Perényi Ionát a véres csatamezőre hívta ki, hogy a dicsőn elhullott hősök tetemeit ne hagyja a ragadozók martalékává lenni, hanem hogy közös szeretetük tárgyába, a honföldrebe temettesse el, mely sirhalmukon önvérük árán fog dusan viritó füvet tenyészteni . . .

A nádor özvegyét számos szerzetesek, papok, világi harczfiak, néhány előkelő urhölgy és sok nőcseléd, számos közvitéz követett, a szükséges szekerekkel fölszerelve . . . Ott lépdelt a dicső amazon oldala mellett a bájos Drágffy Lóra is, ki midőn a fáklya világánál atyja és ehhez nem messze jegyese holttestét megpillantá, örült fájdalommal borult a lélektelen tetemekre, hangos, szívrázó zokogásban tört ki elannyira, hogy eszmélet nélkül vitték Mohács szélső házai egyikébe . . . Lóra mélyen szenvedett, nem a test fájdalma volt az, ami őt ártatlan liliumként hervasztá, a lélek szenvedett, a test csak annyiban, mennyiben vele szoros kapcsolatban áll. . . . Gyakran a testben keresik a kóranyagot, holott az mélyen a lélekben rejlik . . .

Agyánál ült a nemes Perényiné, a dicső honleány, a gyászoló özvegy kisirt szemekkel, halvány, megtört arcvonásokkal . . . Ha a beteg hölgy olykor föl-föltekintve reá veté pillanatait, gondosan rejtegeté a deli amazon megindulását és belküzdelmét; a figyelmes néző észrevehette azonban a ritka lélek öntusáját s ama erőfeszítést, melylyel szenvedéseit ellensúlyozni vágyott . . .

Nem lehet gyengeségről vádolni Lórát, a legerősebb szív is megtört volna a fájdalomtól, ha, miként ő atyját, jegyesét közel egymáshoz, vértől eltorzított arczczal s a harezi elszántság végső ki nyomatáival vonásaikon az iszonyu kinézésű csatamezőn elterülve látja.

Mindenki csak bizonyos fokát a fájdalomnak bírja el, azontul a lélek megszűnik tevékeny életadó lenni minek folytán a testi gépezet szerves működése is megakad.

De egyéb ok is szolgált arra, hogy Lóra esz-

méletét veszítette a holtak látásánál . . . Lóra gyermek volt, véghetetlen szeretettel csüggött atyján, a ki iránta viszont mondhatlan vonzalommal viselkedett . . . Lóra továbbá ara volt, boldog mennyasszony ki szeret és szeretetik, boldogit és boldogittatik, s kit a legrajongóbb szeretet kapcsolt kedveséhez, szeretet, melynek forrása maga a kebel, s melynek vágya a boldogság, ezélja az egyesülés s mely központját eszményképünkben bírja — s most, midőn minden boldogságát megsemmisülve látta, vesztesége érzetében oly eltompultság szállta meg, hogy elveszítette gondolkodását, elméjére áthatlan homály borult, ismeretkőre csalfa lön . . . minden a mit látott ismeretlen egészszé forrt egybe . . . csak veszteségét érezte, mely boldogságától oly szivtelenül fosztá meg.

A szerető női szívnek felkutathatlan rejtekei vannak, ezekben örzi kimondhatlan szerelmét, mely bölcsőjében ébred és a sirig tart, sőt áthat a tulvilágra is, mert ő képes a megholtak életében tett esküjét ezer kísérlet, ezer csáb ellen híven megvédeni . . . neki ama tudat, hogy kedvesével szellemi kapocs fűzi egybe, boldogságot nyujt és enyhet égető sebére.

Lóra bár mélyen szenvedett s a lelki harez, melyet önmagával küzdött, az első kínos behatás, mely a szokatlan nem remélt látvány előtt megrohaná, az első pillanatban elviselketlennek vélt veszteség nagyság, maga a nem reménylett meglepetés, nem csoda, ha oly óriási hatással voltak reá . . .

De néhány nap mulva, az első heves roham csendestültével — eltekintve a kiállott szenvedés miatti bágyadtságot — sokkal kedvezőbb lön a beteg állapota, a láz enyhébb, fölostorozott képzelme nyugodtabb . . . azonban a zivatar is el-elcsendesül néhány perczre, hogy azután annál hevesebben folytathassa rombolásait, s a tengerész keblében ébredező reményt annál kétségbeejtőbb halálfélelem váltsa föl . . . Lórát is a láz még veszélyesebben megrohaná, a kedves hölgy mindinkább közeledett a sir felé . . . A ki csak látta őt könyezve gondolt arra, hogy az első őszi rózsza e kedves szenvedő sirhalmán fog virulni.

Perényiné is tudta ezt, s valahányszor szolgálatait végzé a beteg körül, mindig könyűket csalt szeméibe a részvét és a nemes honleány — kinek szíven a hon végveszélye, fia, rokonai s számos ismerőseinek balvégzetes sorsa miatt a fájdalom gyilkos törei gyógyíthatlan sebet ejtettek — néha közel állott a megőrüléshez . . . hogy is ne, hisz ha az anyai veszteség fájdalmára a jövő élet reménye enyhítőleg hatott volna is, de mint honleány vigasztalhatlan maradt, mert örökre elvesztve hitte nemzetét, melyet oly igen szeretett, melynek boldogsága öröme, boldogtalansága pedig legnagyobb fájdalom volt szívének . . .

Gyönyörű verőfényes nap volt, a nyár utolsó napjainak egyike; a napsugarak be-belopódtak a

kisded ablakon át s megvilágíták a halvány beteg vonásait . . .

Perényiné épen a beteg ágyánál ült . . . ma a lázroham ujjult erővel rohanta meg a szenvedőt.

. A beteg hevesen keblére szoritva tartá annak kezeit, ajkai mozogtak, de alig volt annyi ereje, hogy érhetőleg ejthette volna ki, csak szakadozott értelmetlen szavak jutottak Perényiné füleihez.

— Már . . . látom . . . őket . . . néném . . . ah ők boldogok . . . nem . . . , sokára . . . én is . . . velők leszek . . . rebegé alig érhetőn, ezután szünetet tartott a már átköltözöttnek látszó hölgy . . .

A láz ismétlődött, a fájdalom rohamok megújultak . . .

Észrevevé Perényi, mint gyengül a beteg szivdobogása, mint marad el lélekzete, mint jelenik meg a szemek bágyadtságában a közeledő fagyos halál, nem volt képes visszafojtani zokogását, hanem könyeinek szabad folyást engedett . . .

— Bo . . . csás . . . meg jó né . . . ném . . . itt hagyjak . . . megyek . . . is . . . ten . . . ve . . . led . . . — susogá a szenvedő s szive utolsót dobogott . . .

.
A következő napon a mohácsi köztemetőben egy új sir volt látható . . . az egyszerű fakereszt, melyen Drágffy Lóra neve áll, ékes koszoru pompáz, ugyanaz, melyet egykor arakoszorúnak készített, a fölhalmozott sirhalmon őszirózsák, s rajtuk mintha harmateseppeket ragyogtatna a kelő nap; óh a sir harmatesepje a könyű, melyet a megjelenő rokon sziv hullatt imái közt szeretete jeléül! bizonyosan Perényiné s a kisérlet bucsukönyei azok, az elválás égető sebén fakadtak s a fájdalom hullatta a sirhalomra

Dezső egykori sejtelve nem csalt, Lóra sirkesztre készíté arakoszoruját . . .

Lelke szeretteihez sietett s a földi fájdalmas elválás annál fényesebben kárpótolva lón mennyben a lelki egyesülés által . . .

A mohácsi köztemetőben nyugosznak a nemes hölgy porai, nem messze a gyászos emlékü napon elesettek sirjához.

Közel fekszik a földön kedveséhez, de sokkal elválaszthatlanabban van egyesülve a tulvilágban!

Végre nem leend érdektelen megjegyezni, miszerint Lórándffy Dezsőben a hirneves, előkelő család férfiága; Drágffy Lórában pedig a Drágffy család utolsó sarjadéka halt ki . . .

.

Perényiné keblében a leélt szenvedések iszonyu kinjával távozott a Bodrog messze fekvő partjaihoz . . . a végzet még sokáig élni engedé . . . számára még sok szenvedést tartott fenn az ég!!

Városunk mozgalmái.

— *Herczeg Liechtenstein Frigyes* — gr. Coroini Ő Excellenciája helyett legújabb Magyar-

ország katonai fő kormányzónak kinevezett — ő magassága volt f. hó 18-án Ő Eminenciájánál látogatóba, ki déli vonattal érkezvén városunkba délutáni 2 órától 3-ig tartott szemlét az itt tanyázó cs. kir. vadász-zászlóalj fölött, ennek végeztével Ő Főmagasságának vendégszerető asztalánál vőn részt, megtekintette a basilikai ritkaságokat és később a cs. kir. vadászok lövöldjében mulatván, éjjeli vonattal eltávozott.

— *Tegnap ismét Baumgartner* tábornok családijával tőn látogatást Ő Eminenciájánál esztergomi nevezetességeket megtekintendő.

— *Ő Eminenciája jövő szerdán* távozik komáromi bérnálásra és apostoli körutjára, melyről folyó hó 31-én fog hazatérni. Pünkösöd vasárnapján a basilikában fog bérnálni. Urnapja után pedig Rohicsra fog távozni, a fürdői időnyt ott töltendő.

— *Ő Főmagassága* helybeli szentferencziek zárdájának belső kijavítására 100 ftot méltóztatott adományozni.

— *Mint halljuk városunkban a kereskedők vasárnapi iskolája*, saját testületi előjárósága által megszüntetett; és pedig azért, mert kevesen vettek az előadásokban részt. Mintha bizon épen semmit sem érné azokat a hitetlenség vagy a tudatlanság mérgező szele, mintha bizon csupán az anyagi vagyonság kölcsönözne jelen korszakban képzettséget, vagy mintha ez volna legelőbbre a halandónak földi rendeltetésében. Bizon pedig szellemi kincs nélkül uraim nem fognak nagyobb méltóságra nagyobb nemességre vergődni az erkölcsben, enélkül az ember csak mérges gyom. Az anyag csak a szellem szolgálatára van teremtve az egész természetben; úgy kell neki lenni, és van ez az emberiség életében is. A vasárnapi iskolát, a művelődés szellemi s erkölcsi asilumát e szerint rájuk nézt megszüntetni; nem fér meg a jelenkor kívánatával.

— *Mily szemtelenséggel üzetik már városunkban az ország magasabb művészete*, kitiünik P. L. barátunk mult héten történt esetéből, kinek egy kedves családi emlékü arany zsebóráját a város egyik legjártabb utcáján világos nappal, az ablakon át, de ettől több lépésre, ágy felett függőt, egy oly szobából kilopták a szellőztetés ideje alatt, melynek ajtaján ablak van a konyhára, s ebben több cseléd stb volt. De ezen, Londonba is beillő ügyes lopásra, barátunk is ügyesen agált, mert Pestre személyesen lerándulván s minden kellő lépést megtévén, sikerült neki a cs. zálogházban az óra elzalogosítóját letartóztatni, ki a pesti városi kapitányi hivatal által a mieinknek átküldetett. Az utóbbi erélyességtől reméljük, hogy ez eset által nyomára fog jönni mindazon számos lopásoknak, melyek már pár év óta városunkban az utcai ablakon át elkövetettek.

— *Mexikói drágaságu cseresnye Esztergomban*. Mult szerdán cseresnyét pillantván meg piacunkon, annak ára után tudakozódtam, a nyert válaszra azonban — rókaként — csakhamar meggyőződtem an-

nak savanyuságáról illetőleg keserűségéről, mert a monopoliomhoz hozzá szokott piaczi nénikék egy krajezárért két szemnél többet nem akartak adni.

— Így járja meg aztán az ingyencz ujdondász.

— *E lapok alapítója* s volt szerkesztője *Pongrácz Lajos* barátunk e napokban, Német-, Francia s Angolországba elutazván, visszatérni Schweitznak szándékozik. Birjuk szives ígérését, hogy utazási tapasztalatait, legalább részben velünk s lapunk tisztelt közönségével közleni fogja.

— *Nem csekély megütközéssel láttuk* saját szeminkkel mult héten a hetivásár alkalmával, hogy mennyire teljesíti a piaczi rendőrség elüljáróságának szigorú parancsát; amidőn t. i. Krinolin hidnál levő utca sarokban megállapodott szekeresek (mely helyiségben néhány szekér a közlekedés akadályozása nélkül megálhatna) egy szűkebb, és a közlekedést gátolóbb helyre, egy másik kocsmá elébe állították. Ajánljuk azért e rendőrséget élesebb szemekkel kísértetni.

Lövöldénkről.

— Folyó hó 14-ik napján délutáni 2 órakor a tarackok dőreje, a cs. k. katonaság teljes számú zenebandának, és idevaló zenészeink messzire hallatszó harmoniája, valamint az egymást folytonosan fölváltva robogó kocsik zöreje hirdeté, ujonan született lövöldénk ünnepélyes megnyitását és az egylet első diszlövészetének megtartását. Mely alkalommal bebizonyítá városunk polgársága: hogy ha akar, tud is áldozni. Lövöldénk úgy belmint kül helyiségeit részint a tagok, részint a meghívottak családjai teljesen betölték. Tiszteletbeli tagok közül csupán Palkovics Károly ur volt jelen, Sándor gróf pedig üdvözlő irata szerint juniushóra ígérkezett, általa akkoriban egy czéllövészet rendezendő, mely célra Forgách gróf ömlsága 100 aranyat küldeni méltóztatott. Mindennek füszeré és virága igen természetesen, a szép számmal egybesereglett hölgy-világ levén.

Mindenek előtt a 120 lépésnyire távolra felállított 24' átméretű közepén 5' nagyságú fekete ponttal, és 5 1/2'nyi czéllkörrel ellátott tárcsára — a programm szabályai szerint — történtek meg a diszlövések, melyek esti 7 óráig tartottak, és melyek alkalmával a lövéseket jelző Harlakin vonta magára a közönség figyelmét; a legtalálhatóbb mimikai comicus mozdulatai által adván tudtára a történt baklövéseket. Mik leginkább annak tulajdoníthatók, hogy az egylet fegyverei meg nem érkezvén, szokatlan katona vontesővekből löttünk. A kitűzött jutalmak: — Egy ezüst serleg. Egy olajfestvény aranyozott gömbölyű keretben. Egy ezüst czukorfogó — azonban még ki nem osztattak, mert a tagok, az összes diszlövéseket ez nap be nem fejezték. Azok — mint halljuk — ma fognak befejeztetni, és utánna a jutalmak kiosztatni. Eddig legjobban löttek Kruplanicz Kálmán, Beznák Vilmos Mezei Flóris és Spribil Béla rendes tagok.

Esteli 8 órakor vette kezdetét a szép számú vendégekből álló kedélyes rövid tartamu banquet több terítékű asztaloknál. Amikor is először Ő Felségeért, Ő Eminenciájáért, Forgách Ágoston gróf ő méltóságáért,

mint az egylet fővédnökeért, fő- és al-lövészmesterért, több rendes és *Deák Ferencz* tiszteletbeli tagért ürittetek poharak. A toasztokat hely szűke miatt egyenként egész terjedelmükben nem közölhetvén, azok közül csupán Hamar Pál főlovészmester, és Feichtinger Sándor főorvos urakét soroljuk jelenleg elé, míg főd Zajicsék János urét, azon szerint egész terjedelmében, a többit azonban csak rövid kivonatanban és pedig jövő számban közölhetjük.

Esti 10 órakor pedig megnyílt a diszesen felszerelt táncsteremben a még diszesebb (de nem bársony és selyem, de nem is honi) ¹⁾ öltönyökben megjelent; azért mégis hódító hölgyeink tündéres országa a tánczvigalom, mely tartott éjfélutáni 3 óráig.

S most a nyári igen csinos vityillo üvegharangjai hangosztatják vissza varázs álomkint csupán, a lélekemelő szép csárdásaink egyes hangjait; a csendes magányban a feszült zavaratlan csendben.

Reméljük azonban, hogy oly vezérlő mellett, mint a ritka jellemű főlovészmesterünk, — ki az erkölcsi szabadság, műveltség, a társadalmi jogok, erők, érdekek és hatalmak összhangzására és egyensúlyára, szóval a tiszta honszeretet és törvény-tiszteletére fekteti kötelemének mikénti teljesítését — az egylet elemeit progressiv kapcsolatban fogja tartani, és a társadalmi heterogen elemeket összeolvasztani elnem mulasztja, vagyis a létező egyenlenség helyett, — mely városunkból legbiztosabban az ily társalgási érintkezések, és vigalmak rendezése által száműzhető — keblünkben mielőbb ismét új és barátságos életet lehelend.

Mindezekből láthatni, hogy provinciális életünk hideg jellemét, néha élvezetteljes percek váltják föl. Csak az sajnos, hogy életünk e nyilvános jelét is; *nem épen a maga idejében mutattuk be*. Nem pedig azért: mert reggeli 6 órai mise alkalmával a sz. kir. városi templomban úgy, mint a többi város rész egyházaiban a szószékről kihirdettetett, miszerint Ő Eminenciája a hit tetteiben úgy, mint a jótékonyágban kifogyhatlan főmagasságu primásunk, — hogy a szárazság fenyegető és csüggesztő terhétől megmenekedve, valamint növények, úgy mi a lélekben megújuljunk — az óhajtott esőért könyörgést rendelvén; — azt mult vasárnap délutáni 2 óra után (tehát épen a lövölde ünnepélyes megnyitásának órájában) magas személyének vezérlete mellett, könyvtől csillogó szemekkel vezetett processio által — teljesíteni méltóztatott. Igaz ugyan, hogy 4—5 ezerre ment azok száma, kik Ő Eminenciáját — a beállott szomorú időszakban a népet legalább a vallás által vigasztalni óhajtó főpásztorunkat — ez alkalommal követték. De az sem maradhatott előtte titokban, hogy a város egy részében épen ez órában polgáraink közül igen számosan kerestek a socialis élet kedélyes földérlésében enyhülést, és így (bár tudjuk, hogy nem készakarva, vagy mint némelyek mondják szándékosan) de minden esetre — mert a harangok folytonos zugása, a feszület és kigöngyölt zászlók alatt egybeseregő nép némű tiszteletes figyelmet gerjeszthettek s legalább a menet idejére szünetet igényelhettek volna — a vallás iránt hideg közönyösséget látszottak mutatni.

De erősen megvagyunk győződve, hogy az ily, megrovás nélkül nem hagyható tévedések jövőre elháríthatnak, valamint a temetkező szertartásokat végző lelkész urak a temetés befejeztéig az egylet tagjai által sem lövöldözéssel, sem zenével háborgattatni nem fognak, mi ez első alkalommal szintén megtörtént. Ez leginkább azért sem tanácsos, mert a nép nem gondol tovább; mint amennyit

¹⁾ Egy kettőt kivéve, kik mint annyi ragyogó csillagok tűntek ki a többi szépeink közül, és kik bebizonyították: hogy hű követői ős anyáinknak, kik magyar öltönyökben hódították és kedélyes mulatóságokba úgy, mint véres esatákba kísérték és diadallal fogadák, innen győzelmi sikerrel hazatért atyáinkat. Szerk.

és amennyire lát. A jövőbe betekíteni nem az ő dolga, az csak a jelennél és történetnél állapodik meg s könnyen botrányt talál ott, hol nincs. Végére azért sem hagyhatjuk e tévedést érintés nélkül; mert erős hitünk, miként vallásunk lánczába egy szem sincs kicsinylő és érdektelen; az egészre nézve mindegyik nagy és fontos. *Szerk.*

Folyó hó 14-én a lövölde helyiségében tartott banquette alkalmával ts. Hamar Pál főlövészmeister ur által mondott toaszt:

Uraim és hölgyeim!

Mit képes a szülőföld iránti szeretet, a polgárok egyetértése, a különféle osztályok egygyé olvadása, a közügyekbeni részvét és az anyagi áldozat elővarázsolni, azt e kies oas is, melyen ez intézet jelenleg születése első napját a legkitünőbb részvétnek örvendő ünnepi élenken tanusítja.

A polgár legszebb disze a király iránti hűség, a hazaszeretet, s a szülőföldre iránti kegyelet: de e hármassal erény csak úgy nyer fény sugarakat, ha a családi életben az ifju nemzedék szíve s lelke kiműveltetik; ha a polgárok együtt tartanak; ha közöttük baráti viszonyok léteznek; s ha nemes mulatságok által magukat a király, a haza s szülőföldük szolgálatára kiképezik.

Igen uraim és hölgyeim a nemes és lovagias mulatságok mindenha azok, melyek által a koronának, a hazának, s szülőföldünknek a legkitünőbb szolgálatokat tehetjük.

Már az ó-korban a görögök, hogy honuknak szolgálhattak legyen, magukat az olympi játékokon bajnokká képezték; s e játékok görögthonban oly nagy tiszteletben tartattak, mikint az idő számlálás is azok szerint vezetett.

A rómaiak Apolló és Diána tiszteletére korszakonként szinte szent játékokat rendeztek, melyek ifjakat erőben, ügyességben, kitartásban, védelemben, és támadásban edzettek tevék.

A középkor harcjátékai a történelemben kiváló lapokat foglalnak el: franczia és német ország sőt édes hazánk is a játékokat, melyek gyakorolhatására vitéz jellem és feddhetlen élet kívántatott, mint a lovagiaság kifejlését önkeblükön ápolák: az ily játékokbani a győztes dalia, férfias ereje s ügyessége elismerésül, diszes fegyverekkel valamint a hölgyi tündér kezek készítették és osztogatták vitézi ékességekkel jutalmaztatott.

Az újabb korban az erőt az ügyesség, a tevékenységet a gyorsaság s a törhetlenséget a hideg számítás ellensúlyozzák: a mint a kard s buzogány a löfegyverek elől kitértek, a fegyverjátékok is nagy átalakuláson mentek át, s innen származtatható le, hogy mai nap többé nem lándzsával, hanem löfegyverrel játszunk.

Ily játék-terek a jelenkorban a lövöldék: Swaiz és Németország a férfias mulatságot mesterileg gyakorolják: édes hazánkban minden első sőt igen sok másodrendű kir. város is hason szép intézettel dicsekszik: ily nemesen mulattató s ügyességet kölcsönöző játék tér az esztergomi lövölde is, mely mai nap nyitott meg s avatott fel.

Uraim s hölgyeim! Esztergomban tehát a rég óhajtott lövölde nyitva áll; ápoljuk azt teljes lelkünkkel s minden erőnkkel; árássunk ebből üdvöt szeretett királyunkra, édes hazánkra s kedves Esztergomunkra!

Igenis, üdvöt hozunk ez intézet által a trónra: ha a koronához hűvek leszünk, s ha a király védelmére honfi karjaink minden időben készen állanak.

Üdvöt hozunk az intézet által a hazára, ha annak sebeit csendes türelemmel és példás odaengedéssel gyógyítjuk, s ha zsámolyán életünket, vagyónkat áldozatként rakjuk le.

Üdvöt hozunk ez intézet által kedves anyánkra Esztergomra is, ha érdekeit férfiasan felkaroljuk; ha az

egyenetlenséget körünkből száműzzük, és ha egymást testvérileg gyámolítjuk.

Tegyünk tehát ünnepélyes ígéretet, hogy e mai nap megkezdett nemes mulatságot soha semmitéle párt-czélokra felnem használjuk; de tegyünk ígéretet arra is, hogy ha királyunk, ha hazánk, ha szülőföldünk, a fegyverbeni ügyességünket bár mikor igénybe akarják venni, e hármassal kincsért mindenkor életünket és vérünket áldozzuk.

Megvan tehát Esztergomban nyitva a lövölde: adja Isten, miként ez intézet századokon át gyarapodjék és virágozzék, a hálás utódaink e szép eszmeért egykor porainkat áldják!

Éljen a király ö cs. és apostoli Felsege! Éljen az édes haza! Éljen Esztergom! Sokáig virágozzék e szép lövölde!!!

Ezután Feichtinger Sándor főorvos és lövölde tag ur Forgách Ágoston gróf ur ö méltóságáért mint az egyet védnökeért üritvén poharat.

A nemzeteknek, úgy mint a hon egyes polgárainak élete egy célutáni törekvésből áll.

A lélek küzdelmeinek végczélja a szellemi mivellődés. A fejedelem zászlója alatt a haza szabadságaért hadba szállt honfiaknak végczélja a hon szabadságának kivívása — a győzelem; — a haza oltárát környező szorgalmas polgároknak végczélja a békes jóllét, így tömegesen az egésznek, egyénenkint kinek-kinek, habár a küzdter az utak és módok annak elérésére igen is különböznek, megvan a maga végczélja, mely nem egyéb mint folytonos küzdés a haladás mezején a tökélesedéshez.

Midőn az esztergomi polgárság ünnepies társulatba alakulván, harcziás apáinktól öröklött férfias mulatságot, a lövésbeni gyakorlást tüzte ki czélul, a haladás mezején tökélesedéshez egy lépést óhajtott tenni.

Könnyíté e lépését ö méltóságának ami szeretve tisztelt főispáni helytartónk gróf Forgách Ágoston sebenedoni püspök és az egyet fővédnök urának magasztos példája, és kegyelele, ki ez egyetbebelépte által, nemcsak annak lételetét megalapította, de ősi neve fényével, és érdemei dicsőségével azt ragyogóvá tette.

Ö méltóságáért tehát, a lelkes maecenás és fővédnök urunkért vagyok bátor ez üdvpoharat emelni, és az egyetnek ezen ünnepélyes megnyitása alkalmával, ama mindenkor keblünkben táplált őszinte tiszteletünk hódolatát, magam, úgy mint a czellövészeten versenyző polgári társulat nevében alázatosan bemutatni; mert ö méltósága az ki minden jónak, hasznos és szépnek, gyámolítója, védője és kezdeményezője, ö méltósága az, ki midőn megyénk városunk, java és díszére, egy közintézetet újból teremteni kell, arra első teszi le a talpkövet; ö méltósága az, ki hogy a megjelenő jót és szépet megszilárdítsa fáradságot nem ismerő erős kezekkel azt ápolja és védi; ö méltósága az, ki ama hazafias jellemtől áthatva, mely magát a köz czélok elérése végett minden perczen feláldozni képes, a közben eső akadályokat nem félénken kikerülve, hanem bátrán leküzdve, édes hazánk boldogítására, minden szellemi és anyagi tehetségeit: komolyan szenteli; ki atyáskodó kegyességet s jótékonyt, mind a nap, melynek fényes sugarai áldásként tűnnek fel egünkön melegítve és az egész láthatárt bevilágítsa, minden körülmények közt gyakorolja.

Ki ne ismerné az első sorban álló nemes honfi nagyra termett eszét, bő tudományát, bölcs itéletét, gazdag tapasztalását, tántorithatlan igazság szeretetét, a királyhoz hűségét, a hazához szeretetét, és ama százas viharokat szenvedett honi alkotmányunkhozi nemes és törhetlen ragaszkodását? Mi csoda iha örömmel és lelkesedéssel tekintünk ö méltóságára, k évek so-

rán által fölemelkedett fényes helyzetében példánykép állván közöttünk, munkás életével kijelölő azon czélt, mely után nem csak a közügyek és a vallás, de a társas élet mezején is haladnunk kell? Mi csoda? ha ez egylet egy szívvel egy lélekkel csak ő méltóságának áldásokat özönlő védnöksége alá jutni törekedett?

Ugy van repeső örömmel, és bizalommal szemléljük a nagy férfut védnöki székében boldogoknak valván magunkat ily kegyes védnököt bírhatni, és ha ez ifju egyletre, mely mai nap adja élete első jelét kegye árjainak csak csepjeit öntendi ő méltósága, virulni fog az egylet, mert ő méltóságának kegyelete, miként a kellemes esti dal könnyű fuvaimak szárnyain életet önt szivekbe.

A legbuzgóbb magyar szivből óhajtjuk, tehát hogy ő méltósága, ki egész életén át a közczélok elérésére folytonosan küzdött, jövőben is valahányszor az élet küzdterén pályázand mindannyiszor magasztos czéljait elérhesse, és édes hazánk, dicső nemzetünk vármegyénk s városunk, és e zsenge férfias egylet javára s boldog-

ságára, százados tös nemzetségének nagyérdemű tagjai-val együtt sokáig éljen.

Ezután idő Zajicsék János ur mint fentebb jeleztük emelt poharat ts. Hamar Pál fölvésvésmester urért.

(Vége következik.)

Vegyes hírek.

+ *Érsekújvárból* egy gyászos eseményről tudósítanak bennünket; egy részeg ember mámoros állapotában égő pipával szalma közé heveredett, mely csakhamar lobbot vetett, de a rögtön alkalmazott segély a nagyobb szerencsétlenség bekövetkezését megakadályozta.

⊙ *A fővárosi hírlapok* biztos kuforrásból közlik „*hogy Liszt Ferencz ünnepelt zeneszerzőnk, a magyar zongora király egyházi rendbe lépett, s hogy az alsóbb rendeket már föl is vette. Reményi Párisból* tudósítja Idők tanuját, hogy *Liszt Ferencz* augusztusban Pestre rándul.

Hirdetések.

Intés.

Alulirt ezennel tudtára adom mindenkinek, hogy ifjabbik fiam Kitzinger Lénárd, jelenleg szabadságos katona, tőlem semminemű üzlet vállalkozásra megbizva ninesen, és nevemre vagy szülői házára adósságot nem csinálhat, mert én általa elkövetett bármiféle adósságot elnem ismerek, és megnem fizetem.

Esztergomban, május 20. 1865.

Kitzinger Lénárd
viaszgyártó.

Jelentés.

Alulirt tisztelettel jelentem egy a t. cz. városi mint vidéki közönségnek miszerint a legujabban létesült hazai

„PESTI BIZTOSÍTÓ-INTÉZET“

helybeli ügynökségét elvállalván, de épen az ügynökség tettleges működése kezdetével, kénytelen levén a külföldre utazni: honfiúi bizalommal kérem mindazokat, kik a nevezett intézetet bár mi czélből igénybe venni szándékoznak, miszerint körülbelül egy hónapig terjedhető távollétem tartama alatt, az e végre fölkiért helyettesem, **Sántha Ignác** urhoz, e lapok szerkesztőjéhez akár személyesen akár levélileg fordulni méltóztassanak.

Esztergom május 15. 1865.

Pongrácz Lajos
mint a „Pesti Biztosító-Intézet“
esztergomi ügynöke.

Hirdetmény.

Mely szerint köztudomásra adatik, hogy a **vörös rákhoz czimzett füszerkereskedésben létező**

gőzmalmi lisztraktárban

a legfinomabb dara, buza, és rozsliszt minden mennyiségben kaphatók.

a Nro 1 Buza liszt bécsi mázsája . . .	8 ft.	— kr.
„ „ 2 „ „ „ „ . . .	6 „	70 „
„ „ 3 „ „ „ „ . . .	5 „	60 „
„ „ 4 „ „ „ „ . . .	4 „	20 „
„ „ 5 „ „ „ „ . . .	2 „	80 „
„ „ 1 Rozs „ „ „ „ . . .	3 „	50 „

Szentgyörgy-mezőn az uritecza elején 220 sz. a. az utczára szolgáló három szoba, konyha, kamra és pinceből álló csinos szállás bérbeadatik. Mely ügyben értekezhetni az említett házban.

(2—2)

Boldogult **Vágner Simon** párkányi asztalos után maradt földszinti ház, benne levő **asztalos szerszámok s fakészletek** valamint mindenféle **szoba bútorok**, folyó hó 22-én Párkányban árverés utján szabad kézből készpénz fizetés mellett elfognak adatni.

Kelt Párkányban május 6. 1865.

(2—2)

Vagner Simon özvegye.

Hirdetmény.

Alólírott ajánja a legujabb divatú női, férfi és gyermek **szalma-kalapokat**, legnagyobb választékú **napernyőket**, lefinomabb női és férfi **kéztyűket**, **férfingeket** és **nyak-érendőket**. Továbbá minden színű **selyem szalagokat**, **4 legjobb fajú kötő- és varró-czérnát** és mindenféle **rövidárukat**; csipkék, himzett és más fehérneműeket

Fränkl Móríc

Takaréktár épületben Esztergom.

➔ Megrendelések a legpontosabban teljesítetnek. (3—6)

Alulírott a takarékpénztári épületnek budateczára fekvő részében levő boltomban, nagyobb mennyiségben találtató **fehér és sárga bádognál készült konyha és kertbelli nagyobb és kisebb-féle edényeket**, formákat legujabb izlés szerinti **kallitkákat** **Petroleum lámpákat** sat. legjutányosabb ár mellett — a n. é. közönségnek ajánlani bátorodom.

Plattner Ferencz bádognos

Lakásom viziváros Czinnemaun-féle házban.

Alólírt ajánlja a nagyérdemű közönségnek ujontabban fölszerelt bel- és külföldi tárgyakkal ellátott norinbergi disz és rövidáru kereskedését melyben különösen ajánlja a n. é. k. a legujabb selyem és más anyagokból ellátott **napernyőit**, igen jutányos árban, legujabb **női szijak**, továbbá valódi **Pottendorfer pamutját**, mely jelenleg 10 százalékkal olcsóbban árultatik, szintén mindenféle Csehországban készült **hangszereivel** jutányos árban kedveskedik, továbbá **ujabbféle gyermekjátékokkal** nagyon olcsó **Petroleum lámpák** utazó **Podgyáz ládák** minden formájú **tajt pipák** és **szopókák**, melyeknek valódiságért kezeskedik. Ugy szintén tudtára adja a nagyérdemű közönségnek, hogy megkapta raktárát a híres **komáromi** és **pozsonyi pipaszáraknak**, melyeket jelenleg sokkal jutányosabban ajánl, egyszersmind hozzávaló igen jó **selmeczi pipák** is vannak nagy választásban. **Florentini szalmakalapok** raktárát, valamint a váczi fegyenczházban készült, ugy szintén nádból font kalapokat melyeknek csodálatos olcsó árát tudatja.

Fölsőbb engedelem utján nyerendő fegyverengedélyvel ellátottak számára szolgál egyszersmind dupla valódi **glütigi sodrony csövű fegyverekkel**, melyeknek ára kezeskedik 25 főtől teljéle, **lefosé** szintén legfinomabb **sodrony csövek**, melyeknek ára 50 főtől 65 főtig, a hozzá tartozó vadászszközök is kaphatók.

Pósta megrendelések pontosan teljesítetnek.

Ékesy Ede,

Muzsik-féle házban kispiaczon.